

החיה הקוצנית

מתכת הסעירה את הציבור לפני כשנתיים, כאשר פירסמה את ספרה הראשון, "הדווקאים", שבמרכזו עמדו עלילות של אהבה לסבית. ספרה השני, "הצלע השלושעשרה", הן אף הוא בנושא רומה. רינה היא אחת מאחרוני המשתתפים בוויכוח, העומד לפני סיומו.

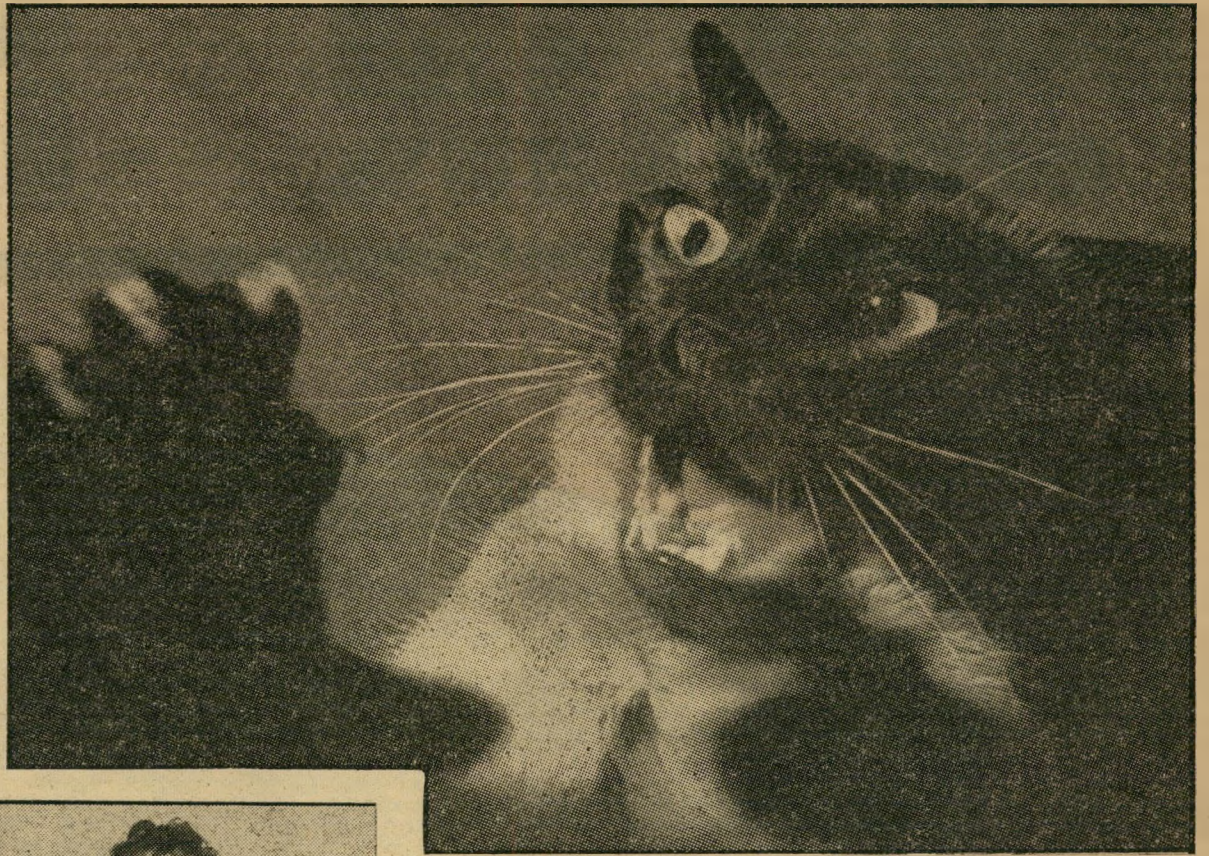
אל הוויכוח הפומבי המתנהל מזה חודשים ב"העולם הזה", על יופיין ואופיין של הצבריות, מצטרפת השבוע דמותה של צעירה בת הארץ, שעוררה בשעתו סערה ציבורית. רינה בן-מנחם (27), לידת בני-ברק ורווקה, תלמידת "בצלאל" לשעבר העוסקת בעבודות

בכל מקום שבו רב אור השמש, שבו היא מוקפת אהבה והערצה. היא קמלה מהר במקום שבו מזלזלים בה, היא נובלת מהר במקום שרומסים אותה. היא פורחת ל הפליא במקום שמצויות לה יריבות להתמודד בהן, וזוקרת היטב את קוציה הנוק שים ואף יודעת היטב לרככם ולרפותם אל מול צבר, מחמד ליבה.

★ ★ ★

זה נאמר אז

לסיכום — כבר נאמר עוד ימים רבים טרם היות הגבר הישראלי דהיום — כי כאהלי קיור, כיריעות שלמה — שחורה ונאוה היא. ועוד נאמר באותו מקום — "כי קולך ערב ומראך נאוה". וגם נאמר שם: "... עיניך יונים... שערך כעדר העזים שגלשו מהר גלעד... ואף נאמר שם: "מה יפו דודיך אחותי כלה, מה טובו דודיך מיין ורקח שמניך מכל בשמים" !!! ואלו הדברים שנאמרו בימים ההם (שלא היו גרועים מן הימים הנוראים הללו) אודות הצברית, אשר אחיותיה ובנותיה חיות עמנו עדנה עד עצם היום הזה — ולבטח תמשכנה להאריך ימים אייה, להנאתם הרבה של כל פקוחי העיניים והנשמה, של כל מעריצי הטבע האחד והיחיד, של כל מעריצי תורות האסתטיקה המרובות מ ספור, של כל חובבי החיה התמוזה מכל החיות — הצברית.

ח תולה

אחרי חתול ענק שחור...

היטב כיצד לצוד בעל — ואף כיצד להיפטר ממנו. הן יודעות כיצד לרכוש את לבו של הנערץ עליהן — ואפילו הוא מחזיק בדרכון של מדינה זרה. הן יודעות היטב לחסל את יריבותיהן — והן יודעות היכן לבטא את פריצותן החייתית-הטבעית. וכי מה יותר מזה צריך לחיה שתהא מושלמת? נכון, כמעט שכחתי — הן אף יודעות היטב, כמו כל חיה מקסימה ממין נקבה, ליצור את אשר שום תיקו ממין זכר לא תוכל ליצור — את הדור הבא!

★ ★ ★

חיה קוצנית

ככנ, מאחר וכבר ברור ללא ספק כי הצברית היא יפה, נותר עוד לאבחן מעט טיב מהותה וסממניה של חיה זו. מלאכה קשה מעט, באשר לכטח אחד מעיקרי כוחה של חיה זו הוא — סודה. אותו סוד שמקשה כל כך לעמוד על טיבה — והוא עיקר משיכתה לסקרנות האנושית. אולם ברור, כי בסקירה מופשטת ביותר — מתוך נקודת-ראות של אור-ליום-שנתי שישים-ושחיים של המאה העשרים, הרי — הצברית: חיה קוצנית.

קוציה — דוקרניים כאשר המתקרב אליה אינו בעל מקצוע בשטחי הבוטניקה, ביולוגיה, ביוכימיה, וכן הלאה... קוציה — זהובים באור השמש, אפלים בחשכה. גופה — חסון. לעתים יצמח לרוחב, לעתים יגביה צמות, ובכל אחד משני הכיוונים הצמיחה אינה יודעת הגבלות מכניות כלשהן, מלבד הסתחים שמטוח לה הטבע. צבעיה — לעיתים בהירים, לעיתים כהים. בסמטאות הדלות והעוני היא לרוב מצמחת בצבע כהה חזק. במרכזי הערים הגדולות וברחובות המוצפים היטב באורות הניאון — היא בהירה. והיא גדלה היטב

בליווי שאגת — "מה שלומך מותק?" (או אפילו בלי ה"מותק"). וטוב שאינה מתפרזת על פני כמה מטרים עקב ברכה "גברית אצילית" כזו, יען כי הגבר הישראלי לא היה טורח לאחר מכן אפילו להושיט לה ידו לעזרה לחזור ולקום על רגליה.

ודאי, היא מתחסנת היטב על מדרונות מצדה, בנתיב הערבה לאילת — בדיוק ככל החיות הנחמדות והיפהפיות שברא אלוהים, וביניהן האיילה האצילית החמודה. היא אף מדלגת במעיינות עין-גדי, ואינה נוקטת לחמי טבריה. היא מתרוצצת בהרי הגליל — ומצפצפת על שכלולי האינקבי זיכיה המודרנית של מה שקרוי "מכוני יופי".

★ ★ ★

יודעות דהדך וגם לעמוד

מי יאמר לחתול הסיאמי להחליף את פרוותה? מי יאמר לסוסה הבדוהית לפשוט את עורה מעליה כדי להיות יפה? מי יאמר לצברית להיות אחרת מאשר הננה?

הגברים הישראליים מיאשים אותי. הם ממש מרכאים את רוחי. האם הם מעדיפים מין נשים שתיחצרנה באינקובטורים וב מעבדות, ותגודלנה בחממות, ולאחר מכן — תעבורנה תהליך עיבוד מיוחד מעין אותו תהליך שבו מייצרים מרקי ויטה? ודאי שהצבריות שונות זו מזו. ודאי שכל אחת מהן מיוחדת בפני עצמה, אולם ודאי מכל — שהן יפות.

הן יודעות היטב כיצד להלך — כאשר הן רוצות להריץ אחריהן את הגבר. הן יודעות אף מתי לעמוד מלכת — כשאין בכוחן להמשיך לרוץ. מכאן — משמע, שאף לחוש היטב הן יודעות. הן יודעות היטב כיצד לשבת ולעמוד. הן יודעות

צבריות בצעדה
... בחמת זעם בתולית